

BORISZ GREBENSCSIKOV
Lángoló vonaton

(1987)

Vászin ezredes megérkezik a frontra,
Mellette ifjú asszonya,
Vászin ezredes az ezredéhez szólva
Azt mondja: „Menjünk haza.
Úgy gondoltuk, harc az életünk,
Már hetven éve háborúskodunk,
De most azt jelentik kémeink,
mindig önmagunk ellen harcolunk.”

„Láttam tábornokokat –
Vedelve zabálják halálunkat,
A gyerekeik megőrülnek:
Ugyan még mi többet akarhatnak?
A föld meg közben csupa rozsda,
Templomoknak hamu a vére,
És ha azt akarjuk, legyen hely visszatérni –
Hát ideje hazamenni végre.

Lángoló vonaton élünk, de kit hajszolunk, mi végre?
Lángoló vonaton élünk, már menekülni kéne!
Ez a föld miénk volt, míg harcba nem fulladt életünk,
Elpusztul, hogyha senkié, ideje visszamennünk.

És körben fáklyák lobognak,
Gyűjtik be a holtakat,
S kik az apáinkra lőttek,
Most megölnék fiainkat.
Induló hangjára szültek minket,
Neveltek börtönlétre.
De elég volt a hasunkon csúszni,
Hazatérünk végre.”

Három nővér

(1995)

Nézel tárt szemekkel, mint ki lepottyant a fáról,
Ez mind semmiség – szépséges játék csak az élet,
A hajad borzas, a szíved meg csöpög a sártól?
A három nővér egyszer majd úgyis eljön érted.

Szemük mint csészalj, bundájuk bársony és selyem,
Hétezer éve nincs irgalom, és nincsen merci,
A szívük mélyen dobog, míg sírnak és nevetnek,
Nézz rájuk s búcsúzz: bocsássatok meg, isten neki.

Három nővér: fekete, fehér és vörös bunda,
Egy távoli tájon, ahol nem járnak vonatok,
A három nővér végül ott szaggat darabokra:
Előbb a szív, majd a láb és az egyéb kacatok.

És a kert csupa fény – mézes-orgonás az illat,
Örökre, örökre, suttogom – várom léptedet,
Ki fényed gyújtotta, most leoltja – egy pillanat,
Éji csendben reccsenés: és kitépte szívedet.